

Zondag, het zal tegen 4 uur geweest zijn, dat de grote zaal volloopt met gasten.

Veel Oekraïense mensen zijn dan al druk in de weer met de laatste hand te leggen aan de wandversiering, het podium en wat dies mee zij. Kinderen hebben talloze ballonnen opgeblazen, meest gele en blauwe, de inmiddels bekende kleuren van de Oekraïense vlag. In de keuken blijft het een drukte van belang. Daar wordt de laatste hand gelegd aan een verrassingsmenu voor alle negentig gasten, die op dit dank-je-wel feest verwacht worden. Z'n beetje fiftyfifty, half Oekraïens en half Nederlands. Op het podium wordt getolkt, aan de tafeltjes hebben we elkaar leren verstaan met handen en voeten, met mimiek, middels Google-translate op de mobieltjes en behoorlijk wat Engels; met niet te vergeten het "goede middag", "dank U wel" en veel meer dan dat, als resultaat van de wekelijkse Nederlandse lessen.

Er is een heus programma, kort samengevat: een eerste uur met optredens van onze Oekraïense gasten, meer dan 18 verschillende nummers en beginnend met het zingen van het Oekraïense volkslied, staande met de hand op de borst, jong en oud, een indrukwekkende opening. Daarna ontrolt zich, - zo nu en dan, gelardeerd met beelden uit de Oekraïne op het grote scherm - , een mix van zang en dans, van gedichten en verhalen, solo optredens van een jeugdige violist en pianiste die beiden terecht veel applaus oogsten. Svetlana, steeds getolkt, zodat we het allemaal kunnen volgen praat het programma aan elkaar en geeft inleidend verduidelijking van wat komen gaat. Rond 17.15 volgt het slotakkoord van een professioneel en bij tijden emotioneel optreden van onze Oekraïense inwoners.

Na een kwartiertje pauze, benen strekken, van plaats wisselen en zo meer wordt de soep, borsjtsj een soep uit de Oekraïense keuken, binnengebracht en is het na enig voorzichtig proeven smullen geblazen.

Gefrituurde halve maantjes, waarvan het maken eerder door Francis en Birgit op het toneel met wisselend succes uitgeprobeerd is komen vervolgens op tafel. Kortom we komen niets tekort. Ruim een uur later wordt Johan door Svetlana genodigd om met een gulle Russische geefster een enorme desserttaart aan te snijden. Hij maakt van de gelegenheid gebruik om nu ook op zijn manier alle vrijwilligers te bedanken voor al hun inzet betrokkenheid en hulp: de koppels van de huisjes, de spullengroep, de Lindense geloofsgemeenschap, de fietsenmaker, de taalmeesteressen, de sportclubs, de bioscoop en in het meest prille begin de organisatoren van het concert in de Martinuskerk, die vrijkaartjes beschikbaar stelden en al die velen anderen die hun steentje hebben bijgedragen. Svetlana was zo vriendelijk haar eigen samenvatting van het geheel te geven. En toen was er koffie met chocoladegebak en taart, en na praten. Er zal nog lang over nagepraat worden en niet alleen over deze zeer geslaagde dank-je-wel middag en avond.

Johan